

— Не е чудно, господже, (рече момъкътъ простодушно ужъ); домородството ни е на лѣтно жилище на островытъ и за туй азъ искамъ да си хванъ стаиъ вънъ отъ къщи, но близу пакъ нѣйдѣ въ тѣзъ махалѣ.

— То друго тогазъ; и въ такъвъ случай ный можемъ да ви дадемъ една стаиъ, която ви ся види сгодна.

Така прочее младыйтъ Исидоръ Христодактиловъ можъ да ся вмъкне въ прибижището на това сирото семейство.

Между това лѣтото ся минъ, домородството му ся завърниъ отъ островытъ и Исидоръ слѣдуваше да плаща наемътъ си на вдовицѣтъ Фанни, която не знаеше каква змѣя ся бѣше вмъкнала въ огнището ѝ.

Александра мома простодушна и чувствителна, привлечена отъ облъстителното докарваніе Исидорово, отвори му сърдцето си и не слѣдъ много бездната ся отвори прѣдъ нейъ. Клетникътъ аристократъ не ся забави съ общанія и лицемѣрско докарваніе да ѝ отнеме най-драгоцѣнното на свѣтътъ отъ украшенията на всякъ дѣвицѣ. . . .

Настанъ же зловѣщъ единъ день, въ който младата коленичила прѣдъ майкѣ си, исповѣда ѝ съ сызы злочестинѣтъ си.

Майката съгледваше вече какъ отъ нѣколко врѣме на самъ Исидоръ бѣ хваналъ на рѣдко да иде на къщиѣтъ; но сега като ся научи за тѣзи злочестинѣ на момичето ѝ и нейнѣ, обзе ѝ тежка горестъ и въ отчаяніе тя извика:

Охъ, чедо мое! Тѣжко ни и горко! И това ли слѣнце имаше да ны огрѣе! Пропаднѣхмы, дѣще, изгубихмы ся. Нищо вече не ны остава на земѣтъ. Пропаднѣхмы!

— Но, майко моя! думаше младата. Немѣ мыслишь ты че Исидоръ е безчестникъ, лъжецъ и злодѣецъ?

Охъ, чедо, чедо! Ако да не бѣше такъвъ, той не отиваше до тамъ, до дѣто не трѣбаше!

Отъ тойзи часъ, двѣтъ тѣзи бѣдны сжщества, майка и дъщеря плачахъ само неутѣшно день и нощъ.